

стово врѣме между друго то билъ съграденъ единъ храмъ Пантеонъ, който ималъ околчестъ видъ и който се е учувалъ до наше врѣме.

Заедно съ настанала та тишина зела да цвѣти и римска та книжнина или *литература*: явили се прочути писатели. Императоръ тъ и особено неговий приятель богатий голѣмецъ Меценатъ штедро награждавали поети ти; а ти за това нѣшто славили въ стихове ти си Августово то врѣме. Отъ тия поети най прочути са: първо, *Виргиний*, който въ поема та си Енеида искаровалъ родъ тъ на Августа отъ потекло то на Троянскій юнакъ Енея; второ, *Хорацій*, който е писалъ дребни стихотворения, най-много *сатири*. Той билъ синъ на единъ волноотпуштеникъ; на врѣме то на вторий триумвиратъ той принадлежалъ на республиканска та партия, и се билъ въ войска та на Брута при Филипи. (Въ едно стихотворение, до одного приятеля, Хорацій споменова оний день, въ който той хвърлилъ штитъ тъ и побѣгналъ отъ бой тъ). Относлѣ той се сблизилъ и сприятелилъ съ Мецената; самъ Августъ трѣсилъ негови ти стихотворни хвалби. Меценатъ дарилъ на Хорация едно малко мѣсто, и тамъ поетъ тъ, който необичалъ шумний градскій животъ, прѣкаралъ хубави ти си години. Той, съ остроумни ти си игриви сатири, излѣкомъ се присмива на суета та, на лакомство то, на расипничество то и на други ти недостатъци на Римляне ти. Третий, прочутий поетъ на Августовий вѣкъ билъ *Овидий*. Отъ негови ти произведения най-извѣстно е *Метаморфози* или *Прѣобразование*; то е единъ редъ хубави баснословни раскази за грѣко-римски ти богове и юнаци. Августъ се разгнѣвилъ за нѣшто си на Овидия, та го пратилъ на заточение въ единъ малкъкъ градецъ на брѣгове ти на Чърно море, дѣто и умрѣлъ.

На онова врѣме имало единъ историкъ *Титъ Ливий*; той написалъ голѣма римска история, и отъ негови ти